

Volkodlak.

Spominjam se, da sem tudi na Slovenskem pred nekterimi leti slišal o volkodlaku pripovedovati. Na misli imam vendar le dve pravlici.

1. Neki voznik se je nehal no noči memo pokopališča, kar zagleda belega človeka, kateri je zemljo varkopaval. Strahú trepetaje se voznik prekríža in z bičem konje požene. Al ogledavši se vidi, da človek za njim leti; tira hitreje in hitreje, al nagloma mu je bela pošast za petami. Že skoči na voz, ki je ravno letel nema križa, — pa mahoma se sopen na zemljo egundi. Ždaj je voznik mislil da je ta pošast bila striga, ki izgubi pred cerkvijo in križem svojo moč. Bogu se zahvali, da gaje tako čudovito obel. Drugi dan so našli pred križem cesto krvavo. Na pokopališču je bila na omenjenem mestu zemlja zruvana. Pokopan je bil tam nespokorjen moravec. Izkopali so njegovo truplo, in čuda! bilo je nespokorjeno.
2. Volkodlak je kakor skorje največi sovražnik ognja. Neki pastirček si je kuril blizu mirodvoora, na katerem so nedavno popred hudovalnika pokopali. Ponoči vstane hudovalnik, ki je vampir postal, iz groba. Ogenj razkopavši raztrga fantiču srce in jetra, in je požre. Našli so fantiča drugo jutro tam mrtvega.